

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona do usnesení vrchního zemského soudu v Praze ze dne 21. listopadu 1922, takto právem: Usnesením vrchního zemského soudu v Praze ze dne 21. listopadu 1922, pokud jím poukázán byl krajský soud v Chrudimi, by spisy sdělil se státním zastupitelstvím k případnému podání zmateční stížnosti na záštitu zákona, porušen byl zákon v ustanovení Šu 392 tr. ř.; usnesení to se zrušuje a vrchnímu zemskému soudu v Praze se ukládá, by sám o stížnosti Dra Eduarda S-a ve věci rozhodl

Důvody:

Rozsudkem krajského jako porotního soudu v Chrudimi ze dne 18. října 1922, odsouzen byl Jan N. pro zločin zprznění, uvedený v Šu 128 tr. zák., mimo jiné též dle Šu 393 odstavec třetí tr. ř. k náhradě nákladů 359 Kč za právní zastoupení soukromé účastnice Boženy M-ové. Právní zástupce soukromé účastnice, advokát Dr. Eduard S., stěžoval si včas na nízké přisouzení útrat, ale vrchní zemský soud v Praze nezabýval se vůbec věcně touto stížností, nýbrž usnesením ze dne 21. listopadu 1922 poukázal krajský soud v Chrudimi, by spisy sdělil se státním zastupitelstvím k případnému podání stížnosti na záštitu zákona dle Šu 33 tr. ř., ježto nalézací soud nebyl vůbec povolán, by náklady ty upravoval a to dle čl. I. čís. 13 zákona ze dne 18. prosince 1919 čís. 1 sb. z. a n. a rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 17. května 1921, č. j. Kr I 360/21, čís. 445 sbírky. Krajský soud v Chrudimi intimoval toto usnesení stěžovateli Dru S-ovi. Uvedený postup vrchního zemského soudu v Praze neodpovídá zákonu. Dle Šu 392 tr. ř. může každý, kdož se nějakým rozhodnutím nebo opatřením soudním v příčině nákladů pokládá za stížena, stěžovati si u sborového soudu druhé stolice, kterýž rozhoduje s konečnou platností. O stížnosti Dra S-a měl tedy vrchní zemský soud věcně rozhodnouti, nikoliv však poukazovati stolicí nižší, by zařídila použití právního prostředku. Vzhledem k plenárnímu rozhodnutí Nejvyššího soudu v Brně ze dne 29. května 1923 čís. praes. 221/23, uveřejněnému pod čís. 262 Sb. min. spr., kterým bylo nalezeno, že soudce trestní jest i nadále povolán stanoviti povinnost k náhradě útrat zastupování a obhajoby (§ 293 odstavec třetí tr. ř.) a určití jich výši, jeví se postup vrchního zemského soudu v Praze pochybeným též ve věci samé.

Čís. 1263.

Pod skutkovou podstatu Šu 185 tr. zák. spadá též zpracování věci pro toho, kdo ji odcizil.

(Rozh. ze dne 13. září 1923, Kr II 341/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 6. března 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem dle §§ 185, a) b) tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost napadá odsuzující výrok jako právně pochybený dle §u 281 čís. 9 a) tr. ř., ježto prý není tu činnosti, spadající pod pojem »ukrývání« dle §u 185 tr. zák., když obžalovaný pouze ve své živnosti přízi, zákazníky mu k zpracování přinesenou, zpracoval. Než stížnosti přisvědčiti nelze. Pod pojem »ukrývání« spadají též různá pomocná jednání, jimiž se »ukrývání« osobou třetí podporuje. I kdyby proto z důvodu, stížností uvedeného, a vzhledem ku zjištění rozsudku nemohlo býti právě tvrzeno, že obžalovanému šlo přímo a ve vlastním zájmu o to, by poškozenému znovunabytí příze, o níž věděl, že je kradená, ztížil a znemožnil, přece jenom nemůže býti pochyby, že při činnosti, zbavující kradenou přízi jejím zpracováním formy, v níž by jako kradená snadno mohla býti poznána, nemohl si býti nepovědom, že činností svou tento výsledek v zájmu vlastních pachatelů krádeže přivádí, a nelze proto uznati podřadění činnosti té pod pojem »ukrývání« právně pochybeným. Ostatně šlo by na každý způsob o »na se převedení« ve smyslu §u 185 tr. zák., které rozsudek ovšem výslovně, však po stránce právní mylně vylučuje, ježto »na se převedení« nelze vztahovati, jak to rozsudek patrně činí, na přivlastnění si věci ukradené, nýbrž znamená nabytí skutečné moci nad věcí odcizenou s úmyslem, aby s ní nakládáno bylo, jak by to jen vlastníku nebo jinak oprávněnému bylo dovoleno, čemuž jest tak nepochybně i při jejím zpracování pro osobu, jež ji odcizila.

Čís. 1264.

Popírání neposkvrněného početí Panny Marie jest rouháním se Bohu, pakli bylo učiněno způsobem, směřujícím a zároveň způsobilým k tomu, by jí byla Božská bytost Ježíše Krista snížena nebo dokonce potupena.

(Rozh. ze dne 14. září 1923, Kr I 186/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 3. února 1923, jímž byl obžalovaný dle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin rušení náboženství dle §u 122 a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Z obžaloby, vznesené na obžalovaného pro zločin rušení náboženství dle §u 122 a) tr. zák., spáchaný dle obžalovacího spisu tím, že se dne 8. ledna 1923 v K. hrubou, cynickou řečí dotkl Panny Marie a Sv. Josefa, sprostil ho nalézací soud dle rozhodovacích důvodů napadeného rozsudku proto, že obžalovým, který jest evangelíkem, byli sice Panna Marie i Sv. Josef uráženi, pokud se týče sesměšňování, že však pojem Boha ve smyslu §u 122 a) tr. zák. nelze vykládati tak exten-